

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הַאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת וַיִּקְהַל

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כּוֹר י"ד - חֲלָק א'

קוֹנְטֵרְס 391

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְרֵי הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֵשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

עָרְרִי מֵעַם הַשָּׁם עוֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

תְּשׁוּבַת הַרְשָׁבִי

דְּרָשָׁה לְחֵזֶק לְמוֹד חֲזֵהר תְּקֻדוֹשׁ (בְּמַעֲמַד הַרְאִשׁוֹן לְצִיּוֹן

בִּירוּשָׁלַיִם עִירָה"ק אִיצְטָדִיּוֹן טָדִי בִּפְנֵי 20.000 אִישׁ)

- א. אִיךָ עַל יְדֵי לִימוּד זוה"ק מִהַפָּךְ מִמִּדַּת הַדִּין לְמִדַּת הַרַחֲמִים.
- ב. הַיּוֹכֵחַ הַרְבִּים הֵכִי גָדוֹל שֶׁכָּל אֶחָד יִלְמַד זוה"ק דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ הַקָּדוֹן וְלֹא יֵעָבֹר.
- ג. בֵּית יְהוּדִי נִקְרָא רַק אִם לּוֹמְדִים שָׁם זוה"ק.
- ד. כִּי כָל אֶחָד לְזִכְרוֹת לְהַבִּיא אֶת הַנְּאֻלָּה.
- ה. הַנְּאֻלָּה קְרוּבָה וּמְגִיעַ בְּמַתָּרָה בְּרַחֲמִים בְּדַבְּקוֹת הַבְּרִים בְּלִימוּד זוה"ק.
- ו. מְזֻמֵּי הַרְבִּים הֵם הַיְחָסְנִים הֵכִי הַגְּדוֹלִים בְּשָׁמַיִם.
- ז. אִיךָ יְהוּדִי פְּשׁוּט בְּשַׁעַה לִימוּד זוה"ק נִחְשָׁב כַּעֲשָׂרַת אֲלָפִים אֲבָרְכִים הַלּוֹמְדִים 10 שָׁעוֹת בְּיוֹם תּוֹרַת הַנְּגִלָּה.
- ח. מַעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּשִׁמְחָה, וּבְקִרְט בְּשִׁבְת קוֹדֶשׁ.
- ט. הַלּוֹמֵד זוה"ר הַקְּדוֹשׁ מִתְּדַבֵּק בְּנִשְׁמַת הַרְשָׁבִי וְגַם זוֹכֵה וְיוֹשֵׁב בְּמַחְצוֹתוֹ.
- י. לְזִמְזוּם לְשִׁדּוּכִים מְזֻכָּרִים וְהַגּוֹנִים עַל יְדֵי הַרְשָׁבִי ז"ע.
- יא. כָּל אֶחָד יְכוֹל לְהָיוֹת מַלְ"צ צְדִיקִים שְׁעָלֵיהֶם הַעוֹלָם עוֹמֵד.

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעֵל הַזֵּהר הַעוֹלָמִי"

בְּעִירָה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכַב"א

ל"ג בְּעוֹמֵר שְׁנַת תש"ע לפ"ק

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זינע"א

מכתבי הסכמה

מגדולי ישראל כבר באו בדפוס בשאר הספרים
שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן.

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

אדם, ונעשה ממנו לבושים של אור להלביש בהם הנשמה לעלות למעלה. ואף על גב שבאר"ה שאותם לבושים תלויים במעשים - אלה לא תלויים אלא בראון הרוח, כמו שנתבאר, לעמד בתוך מלאכים ורוחות קדושות, וזהו ברור הדבר. והמנוחה הקדושה למד כף מאלוהי: הלבושים שלמטה בגן שבארץ במעשים, והלבושים שלמעלה, (ברוח וראון וכונת הלב) בראון וכונת הרוח בלב.

ונדר יצא מעדן להשקות את הגן וגו' (בראשית ב), הרי פשוטה, אבל בגן הזה שלמטה, נדר יצא מעדן ודאי. וצריך לדעת, הנדר הזה שיצא בגן שלמטה, באיזה מקום הוא עקרו ושרשו. באיזה מקום? בעדן. העדן הזה הוא סוד עליון, ולא נתנה רשות לעין השכל לשלט בו. וסוד הדבר - אלמלא המקום הזה נמסר למטה להתגלות, המקום של העדן העליון הקדוש נמסר גם כן לדעת. אלא (אבל) משום ההסתרה של כבוד העדן העליון הקדוש, נטמן ונגזז העדן הפתוח שאותו נדר שופע יוצא ממנו, ולכן לא נמסר להתגלות אפלו לאותן הנשמות שבגן עדן.

כמו שהנהר הזה נפרד ויוצא מתוך עדן להשקות את הגן שלמעלה, כך גם מתוך אותו הפתח של האמצע יוצא אור אחד שנפרד לארבעה צדדים, בארבעה פתחים שאמרנו. המקום שעומדות אותן האותיות הרשומות. ואותו האור שנפרד לארבעה אורות, בארבע אותיות שנוצצות (ויצאות) יוצא מעדן, מקום שזוהרת הנקדה שלמעלה. ואותה נקדה מאירה, ונעשה עדן להאיר, ואין מי ששולט לראות

לעילא, מתעטר בה מאן דמתעטרא, ואשתאר חולקא ליהוא בר נש, ואתעבד מניה לבושין דנהורא, לאתלבשא בהו נשמתא. לסלקא לעילא. ואף על גב דאוקמוה, דאינון לבושין בעובדין תליין. אליון לא תליין אלא ברעותא דרוחא, כמה דאתמר, לקיימא גו מלאכין ורוחין קדישין ודא איהו ברירו דמלה. ובוצינא קדישא, אוליף הכי מאלוהו, לבושין דלתתא בגנתא דארעא בעובדין. לבושין דלעילא, (ס"א ברוחא ודעותא וכונת דלפא) ברעותא

וכוונא דרוחא בלבא.

ונדר יוצא מעדן להשקות את הגן וגו', (בראשית ב) הא אוקמוה, אבל בהאי גנתא דלתתא, נדר יוצא מעדן ודאי. ואצטריך למנדע, האי נדר דנפיק בגנתא דלתתא, באן אתר עקרא ושרשא דיליה. באן אתר, בעדן. עדן דא רזא עלאה איהו, ולא אתיהיב רשו לשלטאה ביה עינא דסכלתנו. ורזא דמלה אלמלא אתר דא אתמסר לתתא לאתגלאה, אתר דעדן עלאה קדישא, אתמסר אוף הכי למנדע. אלא (ג"א אבל) בגין טמירו דיקרא דעדן עלאה קדישא, אתמסר ואתגניז עדן תתאה, דההוא נדר נגיד ונפיק מניה. ועל דא לא אתמסר לאתגלאה, אפילו לאינון נשמתין דבגנתא דעדן.

כמה דהאי נדר אתפרש ונפיק מגו עדן, לאשקאה לגנתא דלעילא, הכי נמי מגו ההוא פתחא דאמצעיתא נפיק חד נהורא, דאתפרש לארבע סטרין, בארבע פתחין דקאמרן. אתר דקיימין אינון אתוון רשימן. וההוא נהורא דאתפרש לארבע נהורין, בארבע אתוון דניצוצין, (ג"א ונפיקו) נפיק מעדן, אתר דזהרא נקודה לעילא. ונהוא נקודה אתנהיר, ואתעביד עדן

וְלִדְעַת אֶת הַנִּקְדָּה הַזֶּה פָּרַט
לְאוֹתוֹ אֹר שְׁמֵת־פֶּשֶׁט מִמֶּנָּה,
שְׁמֵשֶׁת־חַוִּים לְפָנָיו אֹתָם
הַצַּדִּיקִים שֶׁבָּגַן עֲדָן, כְּמוֹ
שֶׁנִּתְבָּאָר. וְהַנִּקְדָּה הַתַּחְתּוֹנָה הַזֶּה
הִיא גַּן אֶל הָעֵדֶן הָעֲלִיּוֹן, הַמְּקוֹם
שֶׁלֹּא נִתְּן לְדַעַת וְלֵהִתְבּוֹנֵן.

עַל כֹּל זֶה כְּתוּב, (ישעיה טו) עַיִן לֹא
רָאָתָה אֱלֹהִים זֹולָתְךָ. הַשֵּׁם הַזֶּה
הַתְּפָרֵשׁ. אֱלֹהִים זֹולָתְךָ - זֶה
הַנִּקְדָּה הַתַּחְתּוֹנָה הַקְּדוּשָׁה,
שֶׁהוּא יוֹדֵעַ אֶת הָעֵדֶן הַזֶּה
שֶׁלִּמְטָה שֶׁטְמוֹן בָּגָן, וְאִין אַחַר
שֶׁמִּכִּיר אוֹתוֹ. אֱלֹהִים זֹולָתְךָ - זֶהוּ
הָעֵדֶן הָעֲלִיּוֹן עַל הַכֹּל, שֶׁהוּא סוּד
הָעוֹלָם הַבָּא, שֶׁהוּא מִכִּיר אֶת
הַנִּקְדָּה הַתַּחְתּוֹנָה בְּצַדִּיק אֶחָד
שִׁיּוּצָא מִמֶּנּוּ, נִהַר שֶׁמְרוֹה אוֹתָהּ,
וְאִין מִי שֶׁמִּכִּיר אוֹתָהּ פָּרַט לוֹ,
שֶׁכְּתוּב אֱלֹהִים זֹולָתְךָ, שֶׁהוּא
אֲחוּז לְמַעְלָה לְמַעְלָה עַד אִין סוּף.
וְהַנִּהַר הַזֶּה שִׁיּוּצָא מֵעֵדֶן לְמַטָּה
הוּא סוּד לְחֻכְמִים בְּסוּד הַכְּתוּב,
וְהַשְּׂבִיעַ בְּצַחְצְחוֹת נִפְשָׁךְ. וְהַדְּבָר
הַזֶּה הַתְּפָרֵשׁ לְמַעְלָה וּמַטָּה.
הַנִּשְׁמָה שִׁיּוּצָא מֵעוֹלָם הַחֲשׂוֹף
הַזֶּה, הִיא תֹאכָה לְרֹאוֹת בְּאוֹר
הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן כְּאֵדָם הַזֶּה שֶׁתֹּאב
לְשִׁתוֹת מִים בְּתֹארוֹ. כִּף כֹּל אֶחָד
וְאֶחָד הוּא צַחְצְחוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
(ישעיה ה) צַחַה צָמָא. צָמָא. צָמָא. מְאוֹתָם
צַחוֹת שֶׁל אֹרוֹת שֶׁל הַגֵּן וְהַרְקִיעַ
וְהַיְחִילוֹת שֶׁל הַגֵּן.

וְאוֹתוֹ נִהַר שִׁיּוּצָא מֵעֵדֶן, כֹּל אוֹתָן
נִשְׁמוֹת בְּלְבוּשֵׁי כְבוֹד יוֹשְׁבוֹת עַל
אוֹתוֹ נִהַר, וְאֶלְמָלָא אוֹתוֹ לְבוּשׁ,
לֹא יְכוּלִים לְסַבֵּל, וְאֵז מִתְּיַשְׁבוֹת
וְרֹוֹת בְּאוֹתָם צַחוֹת וְיְכוּלוֹת
לְסַבֵּל. וְאוֹתוֹ נִהַר הוּא תַקְוִין
הַנִּשְׁמָה לְהַתְּיַשֵּׁב וְלִהְיוֹן וְלִהְנוֹת
מְאוֹתָן צַחוֹת, וְהַנִּשְׁמָה נִהְנוֹת
(מִתְּקַנְנוֹת) עַל אוֹתוֹ נִהַר וּמִתְּיַשְׁבוֹת

בו.

לְאַנְהָרָא. וְלֹא אֵית מָאן דְּשְׁלִיט לְמַחְמֵי
וְלְמַנְדַּע לְהֵאי נְקוּדָה, בַּר הַהוּא נִהִירו
דְּאַתְפֶּשֶׁט מִנִּיה, דְּסַגְדִּין לְקַמִּיה אֵינוֹן צַדִּיקָא
דְּבַגְנָתָא דְעֵדָן, כְּמָה דְאַתְמַר. וְהֵאי נְקוּדָה
תַּתְּאָה, אֵיחֵי גִנְתָא לְגַבֵּי עֵדָן עַלְאָה, אֶתְר דְּלֹא
אַתְיִיב לְמַנְדַּע וְלֹא סִתְפְּלֵא.

עַל כֹּל דָּא כְּתִיב, (ישעיה טו) עַיִן לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים
זֹולָתְךָ. שְׁמָא דָּא אַתְפֶּרֵשׁ, אֱלֹהִים זֹולָתְךָ,
דָּא נְקוּדָה תַּתְּאָה קְדִישָׁא, דְּאִיהוּ יוֹדֵעַ הֵאי עֵדָן
דְּלְתַתְּאָה, דְּטְמִיר בְּגִנְתָּא, וְלִית אַחְרָא מָאן
דְּיֹדֵעַ לִיה. אֱלֹהִים זֹולָתְךָ, דָּא עֵדָן עַלְאָה עַל
כְּלָא, דְּאִיהוּ רְזָא דְעַלְמָא דְאַתִּי, דְּאִיהוּ יוֹדֵעַ
לְנְקוּדָה תַּתְּאָה, בְּחַד צַדִּיק דְנִפְיָא מִנִּיה, נִהַר
דְּרוּי לִיה, וְלִית מָאן דְּיֹדֵעַ לִיה בַּר אִיהוּ,
דְּכְתִיב אֱלֹהִים זֹולָתְךָ, דְּאִיהוּ אֶחָד לְעִילָא
לְעִילָא עַד אִין סוּף.

וְהֵאי נִהַר דְנִפְיָא מֵעֵדֶן לְתַתְּאָה, רְזָא אִיהוּ
לְחֻפְיָמִין, בְּרְזָא דְכְתִיב, (ישעיה נח) וְהַשְּׂבִיעַ
בְּצַחְצְחוֹת נִפְשָׁךְ. וּמְלָה דָּא אַתְפֶּרֵשׁ לְעִילָא
וְתַתְּאָה. נִשְׁמָתָא דְנִפְקָא מֵהֵאי עַלְמָא דְחֲשׂוּכָא,
אֵיחֵי תְאִיבַת לְמַחְמֵי בְנֵהִירו דְעַלְמָא עַלְאָה,
כְּהֵאי בַר נֶשׁ דְּתְאִיב לְמִשְׁתֵּי כְתִיב לְמִיָּא,
הַכִּי כֹל חַד וְחַד, אִיהוּ צַחְצְחוֹת, כְּמָה דְאַתְּ
אַמַר, (ישעיה ה) צַחַה צָמָא. צָמָא. צָמָא. מְאִינוֹן צַחוֹת
דְּנִהוּרִין דְּגִנְתָּא וְרַקִּיעָא וְהִיכְלִין דְּגִנְתָּא.

וְהַהוּא נִהַר דְנִפְיָא מֵעֵדֶן, כֹּל אֵינוֹן נִשְׁמָתִין
בְּלְבוּשֵׁי יְקָר, יִתְבִּין עַל הַהוּא נִהַר,
וְאֶלְמָלָא הַהוּא לְבוּשָׁא, לֹא יְכֻלִין לְמַסְבֵּל.
וְכַדִּין מִתְּיַשְׁבֵּן, וְרוּוֹן בְּאֵינוֹן צַחוֹת, וְיְכֻלִי
לְמַסְבֵּל. וְהַהוּא נִהַר אִיהוּ תְקוּנָא דְנִשְׁמָתִין,
לְאַתְיִישְׁבָא, וְלֹא תְקוּנָא וְלֹא תְהַנְאָה, מְאִינוֹן
צַחוֹת וְנִשְׁמָתִין אַתְהֵן (כ"א אַתְהֵן) עַל הַהוּא
נִהַר, וּמִתְּיַשְׁבֵּן בִּיה.

ההוא נהר עלאה דלעילא, אפיק נשמתין,
 ופרחין מניה, לגו גנתא, דהאי נהר
 דלתתא בגנתא דארעא, אתקין נשמתין,
 לאתתקנא לאתישבא, באינון (ד ר"א ע"א)
 צחות. כגוונא דא בהאי עלמא לבר, בריחא
 דמייא מתישבא נפשא לאתנהרא, דהא
 מעיקרא כגוונא דא נפקא. ובגין דמתתקנין
 נשמתין על ההוא נהר דנגיד ונפיק מעדן,
 וכלין לאתישבא באינון צחות עלאין,
 ולסלקא לעילא בההוא פתחא דאמצעייתא
 דרקיעא וחד עמודא דקאים באמצעות גנתא
 דקאמרן.

אוחו נהר עליון שלמעלה מוציא
 נשמות, והן פורחות ממנו לתוך
 הגן, שהנהר הזה שלמטה בגן
 שבארץ מתקין נשמות להתמקן
 ולהתישב באותן צחות. כמו כן
 בעולם הזה בחוץ, בריח המים
 מתישבת הנפש להאיר, שהרי
 מהעקר כמו זה יוצא. ומשום
 שהנשמות מתמקנות על אותו
 נהר ששופע ויוצא מעדן, וכלות
 להתישב באותן צחות עליונות
 ולעלות למעלה באותו פתח
 שבאמצע הרקיע, ועמוד אחד
 שעומד באמצע הגן, כפי
 שאמרנו.

בההוא עמודא סלקין לעילא, בגו ההוא
 פתחא דרקיעא, וביה סחרניה, אית
 ביה (ישעיה ד) עגן ועשן ונגה. ואף על גב
 דאוקמוה להאי קרא, אבל עגן ועשן אליון
 מלבר, ונגה מלגו. ודא איהו לחפייתא על
 אינון דסלקין לעילא, דלא יתחזון מקמי אינון
 דיתבין לתתא.

באוחו עמוד עולים למעלה בתוך
 אותו פתח של הרקיע, ובו סביבו
 יש בו (ישעיה ד) עגן [יומם] ועשן
 נגה. ואף על גב שבארוהו לזה
 הפסוק, אבל עגן ועשן אלו
 מבחוץ, ונגה מבפנים. וזה הוא
 לחפות על אלו שעולים למעלה,
 שלא יראו מלפני אלו שיושבים
 למטה.

והא הכא רזא דרזין, פד (נ"א געי גרשא ברר) הוא
 לאתתקנא האי נקודה וכו') האי נקודה בעא
 לאתתקנא בתקוני, ולא אתקשטא, בשבתין
 ובזמני ובחגי, משדר ארבע אנפין דנשר,
 וקיימין על היכלא דאקרי דרור, והיינו מר
 דרור. ובגין דא בשתא דיובלא, בעינן
 לאכרזא דרור, כמה דאת אמר (ויקרא כה)
 וקראתם דרור. ואינון ארבע אנפין יהבין
 קלא, ולית מאן דישמע ליה, בר אינון
 נשמתין דאתחזון לסלקא, ואינון מתכבשין
 תמן, ונטלי לון אליון ארבע אנפין, ואעלין לון
 לגו, בההוא עמודא דקיימא באמצעייתא.
 ובההוא שעתא סלקא ההוא עמודא, דענא
 ואשא ותנא, ונגה מלגו. ואלין תרין אקרין, (ישעיה ד) מכון הר

והרי כאן סוד הסודות. פאשר
 (רוצה הקדוש ברור הוא לתקן הנקודה הזו)
 הנקודה הזו רוצה להתמקן
 בתקוניה ולהתקשט בשבתות
 וזמנים ובחגים, שולחת ארבע
 פני נשר, ועומדים על ההיכל
 שנקרא דרור, והינו מר דרור.
 ובגלל כך בשנת היובל צריכים
 להכריז דרור, כמו שגאמר (ויקרא
 כה) וקראתם דרור. ואותם ארבע
 פנים נותנים קול, ואין מי שישמע
 אותו פרט לאותן הנשמות
 הראיות לעלות, והן מתכנסות
 שם, ולוקחים אותם ארבע הפנים
 הללו, ומכניסים אותם פנימה
 באותו עמוד שעומד באמצע.
 ובאותה שעה עולה אותו עמוד,
 עגן ואש ועשן, ונגה מבפנים.

מכון הר

וּשְׁנֵי אֵלֶּה נִקְרְאִים מְכוּן הַר צִיּוֹן
וּמִקְרָאֵיהֶם. מְכוּן הַר צִיּוֹן - זֶהוּ
הַתְּקוּן שֶׁלְמַעְלָה, כְּשֶׁהִנְקֵדָה
הַתְּחִתוֹנָה מִתְקַשְׁטָה, וְהֵם
מִקְרָאֵיהֶם שֶׁל אוֹתָהּ נִקְדָה
לְהִתְקַשֵּׁט.

בֵּינָן שְׁעוֹלוֹת הַנְּשֻׁמוֹת הִלְלוּ עַד
לְאוֹתוֹ פֶּתַח הַרְקִיעַ, אֲזַי אוֹתוֹ
רְקִיעַ סוֹבֵב סְבִיב הַגֶּן שֶׁלֹש
פְּעָמִים, וּמְקוֹל נְעִימוֹת שֶׁל סְבוּב
אוֹתוֹ רְקִיעַ יוֹצֵאוֹת כָּל אוֹתָן
נְשֻׁמוֹת וְשׁוֹמְעוֹת אוֹתוֹ נֵעַם שֶׁל
אוֹתוֹ רְקִיעַ, וְרוֹאִים אוֹתוֹ הַעֲמוּד
שֶׁמַעְלָה אֵשׁ וְעָנָן וְעֶשֶׂן וְנִגְהָה
שְׁלוֹהֵט, וְכֹלֶם מִשְׁתַּחֲוִים. וְאִז
הַנְּשֻׁמוֹת עוֹלוֹת בְּאוֹתוֹ הַפֶּתַח, עַד
שְׁעוֹלִים לְתוֹךְ הַעֲגוּל שֶׁסּוֹבֵב
בְּאוֹתָהּ נִקְדָה, וְאִז רוֹאִים מֵהַ
שְׁרוֹאִים. וּמִתוֹךְ הָאוֹר וְהַשְּׂמִיחָה
מִמֶּה שָׂרְאוּ, עוֹלִים וַיִּוְרְדִים,
מִתְקַרְבִים וּמִתְרַחֲקִים.

וְהִיא מִשְׁתַּחֲקֶטת אֲלֵיהֶם
וּמִתְקַשְׁטָה בְּאוֹר. וְאִז לּוֹבֵשׁ
קִנְיָה (מְאוֹר) צְדִיק עֲלוֹן אַחֵר,
וּמִסְתַּפֵּל בְּאוֹר יִפְיֵי שֶׁל הַנְּקֵדָה
הַזֶּה וּבִתְקוּנֵיהָ, וְאוֹחֵז בָּהּ וּמַעְלָה
אוֹתָהּ אֲלֵיו, וּמְאִיר אוֹר בְּאוֹר
וְנִהְיִים אַחֵר. וְכֹל חִילוֹת הַשָּׁמַיִם
פּוֹתְחִים בְּאוֹתָהּ שְׁעָה וְאוֹמְרִים:
אֲשֶׁרִיכֶם הַצְּדִיקִים שׁוֹמְרֵי
הַתּוֹרָה, אֲשֶׁרִיחֶם הַמְּשַׁפְּדִלִים
בְּתוֹרָה, שְׁהָרֵי שְׂמִיחַת אֲדוֹנֵכֶם
הִיא כֶּסֶם, שְׁהָרֵי עֲטֻרַת רְבוּבֵכֶם
מִתְעַטְרַת כֶּסֶם.

וְאִז, בֵּינָן שְׂמַאֲרִים אוֹר בְּאוֹר,
שְׁנֵי אוֹרוֹת מִתְחַבְּרִים כְּאֶחָד
וּמְאִירִים. אַחַר כֵּן יוֹרְדִים אוֹתָם
גְּנוּיִם וּמִתְבּוֹנְנִים לְהַשְׁתַּעֲשֹׁעַ
בְּאוֹתָן נְשֻׁמוֹת הַצְּדִיקִים,
וּמִתְקַנְיִם אוֹתָם לְעֵטֶר לְמַעְלָה.
וְעַל זֶה נֶאֱמַר עֵינַי לֹא רָאִיתִי
אֱלֹהִים זּוֹלָתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לּוֹ.
פֶּתַח רַבִּי שְׂמַעוֹן וְאָמַר, כְּתוּב
(יחזקאל א) וַדְמוֹת עַל רֵאשֵׁי הַחִזְיָה

צִיּוֹן וּמִקְרָאֵיהֶם. מְכוּן הַר צִיּוֹן, דָּא אִיהוּ תְּקוּנָא
דְלַעֲיָלָא, כִּד נְקוּדָה תְּתַאֲה מִתְקַשְׁטָא, וְאִינוּן
מִקְרָאֵיהֶם דִּהִיא נְקוּדָה לְאַתְקַשְׁטָא.

בֵּינָן דְסִלְקִין אֲלֵינוּ נְשֻׁמְתִין עַד הֵהוּא פֶּתַחֵא
דְרְקִיעָא, פְּדִין, הֵהוּא רְקִיעָא סַחְרָא
סַחְרָנִי דְגִנְתָא, תִּלְת זְמַנִין. וּמְקַל נְעִימוֹ
דְסַחְרָא הֵהוּא רְקִיעָא, נְפִקִין כָּל אִינוּן נְשֻׁמְתִין
וְשֻׁמְעִין הֵהוּא נְעִימוֹ דִּהֵהוּא רְקִיעָא, וְהִמָּאן
הֵהוּא עֲמוּדָא, דְסִלְקָא אֲשָׁא וְעִנְנָא וְתַנְנָא וְנִגְהָה
דְלַהִיט, וְסַגְדִין כְּלַהוּ. פְּדִין נְשֻׁמְתִין סִלְקִין
כְּהֵהוּא פֶּתַחֵא, עַד דְסִלְקִין לְגוּ עֲגוּלָא,
דְסַחְרָא כְּהֵהוּא (ג"א לַהוּרָא) נְקוּדָה. פְּדִין חֲמָאן
מֵה דְחֲמָאן. וּמְגוּ נִהִירוּ וְחִדְוּוֹתָא מֵהֵהוּא
דְחֲמָאן, סִלְקִין וְנַחְתִין קִרְבִין וְרַחֲקִין.

וְאִיהִי תְּאִיבָא לְגַבִּיּוּהוּ, וּמִתְקַשְׁטָא בְּנִהִירוּ.
פְּדִין אֲלַבִּישׁ קִנְיָה (פְּנִיחָא) חַד צְדִיק
עֲלָאָה, וְאַסְתַּפֵּל בְּנִהוּרָא וּשְׁפִירוּ דִּהֵאֵי נְקוּדָה,
וּבִתְקוּנָהָ, וְאַחִיד בָּהּ, וְסִלְקֵי לָהּ לְגַבִּיּוּהָ,
וְנִהִיר נִהוּרָא בְּנִהוּרָא, וְהוּוּ חַד. כָּל חִילָא
דְשֻׁמְיָא פֶּתַחֵי כְּהֵהוּא שְׁעַתָּא וְאַמְרֵי, זְכָאִין
אַתוּן צְדִיקֵיָא, נְטְרֵי אוֹרֵיָתָא, זְכָאִין אִינוּן
דְמִשְׁתַּדְלִין בְּאוֹרֵיָתָא, דִּהֵא חִדְוּוֹתָא
דְמְאֲרִיכוּן הָיוּ כְּכוּ, דִּהֵא עֲטָרָא דְמְאֲרִיכוּן,
מִתְעַטֵּר בְּכוּן.

כְּדִין בֵּינָן דְנִהִרִין נִהוּרָא בְּנִהוּרָא, תְּרִין נִהוּרִין
מִתְחַבְּרִין כְּחֵדָא, וְנִהִרִין. לְבִתְרֵי אִינוּן
גְּוּוּנִין נַחְתִין, וְאַסְתַּפֵּלְן לְאַשְׁתַּעֲשֹׁעַ בְּאִינוּן
נְשֻׁמְתִין דְצְדִיקֵיָא, וּמִתְקַנְיֵי לּוֹן לְעֵטָרָא
לְעֵילָא. וְעַל דָּא אֲתַמַּר, עֵינַי לֹא רָאִיתִי אֱלֹקִים
זּוֹלָתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לּוֹ.

פֶּתַח רַבִּי שְׂמַעוֹן וְאָמַר, פְּתִיב (יחזקאל א) וַדְמוֹת
עַל רֵאשֵׁי הַחִזְיָה רְקִיעַ כְּעֵין הַקֶּרַח הַנּוֹרָא
נְטוּי עַל רֵאשֵׁיהֶם מְלַמְעֵלָה. הֵאֵי קִרָא

אוּקְמוּהָ, אֲבָל אֵת רְקִיעַ וְאֵת רְקִיעַ, רְקִיעַ
 דְּלִתְתָּא אִיהוּ קַיִימָא עַל גְּבֵי אַרְבַּע חִיּוּן.
 וּמִתְמָן אֲתַפְּשֵׁט וְשֹׁאֲרֵי דִיּוּקְנָא דְחַד נּוּקְבָא,
 דְּאַחֲרֵי דְכוּרָא, וְדָא אִיהוּ רְזָא דְכְּתִיב, (שמות לג)
 וְרֵאִיתָ אֶת אַחֲוָרֵי. כְּמָה דְאֵת אָמֵר, (תהלים קלט)
 אַחֲוֹר וְקָדָם צִרְתָּנִי. וְכְּתִיב (בראשית ב) וַיִּקַּח אֶחָת
 מִצְּלָעוֹתָיו.

רְקִיעַ כְּעֵין הַקֶּרַח הַנּוֹרָא נְטוּי עַל
 רְאשֵׁיהֶם מִלְמַעְלָה. פְּסוּק זֶה
 פְּרָשׁוּהוּ. אֲבָל יֵשׁ רְקִיעַ וְיֵשׁ רְקִיעַ.
 הַרְקִיעַ שְׁלֹמֶטָה הוּא עוֹמֵד עַל גְּבֵי
 אַרְבַּע חִיּוֹת, וּמִשָּׁם מִתְפָּשֵׁט
 וּמִתְחִיל דִּיּוּקָן שֶׁל נִקְבָּה אַחַת
 שְׂאֲחֲוָרֵי הַזְכָּר, וְזֶהוּ סוּד הַכְּתוּב
 (שמות לג) וְרֵאִיתָ אֶת אַחֲוָרֵי, כְּמוֹ
 שְׂנֵאָמֵר (תהלים לט) אַחֲוֹר וְקָדָם
 צִרְתָּנִי. וְכְּתוּב (בראשית ב) וַיִּקַּח אֶחָת
 מִצְּלָעוֹתָיו.

רְקִיעַ דְּלַעֲיִלָּא אִיהוּ קַיִימָא עַל גְּבֵי חִיּוּן
 עֲלָאִין, וּמִתְמָן אֲתַפְּשֵׁט וְשֹׁאֲרֵי דִיּוּקְנָא
 דְּחַד דְּכוּרָא, דְּאִיהוּ רְזָא עֲלָאָה. וְהֵי תַרְיַן
 רְקִיעִין, חַד אֶקְרִי קְצָה הַשָּׁמַיִם. וְחַד אֶקְרִי
 מִקְצָה הַשָּׁמַיִם. דְּכְּתִיב, (דברים ד) וְלִמְקַצֵּה
 הַשָּׁמַיִם וְעַד קְצָה הַשָּׁמַיִם. רְאֵשֵׁי הַחִיָּה
 דְּלִתְתָּא אֵינּוֹן אַרְבַּע חִיּוּן, דְּאֵינּוֹן רְשִׁימִין (נ"א
 נְהוּרִין) עֲלָאִין, עַל אֵינּוֹן אַרְבַּע אֲתוּוֹן רְשִׁימִין,
 דִּי כְּגוֹ אֵינּוֹן אַרְבַּע פִּתְחִין, דְּכְּגַנְתָּא דְּעַדָּן.

הַרְקִיעַ שְׁלֹמֶעְלָה הוּא עוֹמֵד עַל גְּבֵי
 הַחִיּוֹת הָעֲלִיּוֹת, וּמִשָּׁם מִתְפָּשֵׁט
 וּמִתְחִיל הַדִּיּוּקָן שֶׁל זָכָר אַחַד,
 שֶׁהוּא סוּד עֲלִיּוֹן. וְשֵׁנֵי הַרְקִיעִים
 הַלְלוּ, אַחַד נִקְרָא קְצָה הַשָּׁמַיִם,
 וְאֶחָד נִקְרָא מִקְצָה הַשָּׁמַיִם, שְׁכְּתוּב
 (דברים ד) וְלִמְקַצֵּה הַשָּׁמַיִם וְעַד קְצָה
 הַשָּׁמַיִם. רְאֵשֵׁי הַחִיָּה שְׁלֹמֶטָה הֵם
 אַרְבַּע חִיּוֹת, שֶׁהֵן רְשׁוּמוֹת (אורות)
 עֲלִיּוֹנוֹת עַל אוֹתָן אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת
 רְשׁוּמוֹת שְׁבוּחָן אוֹתָם אַרְבַּעָה
 פִּתְחִים שְׁבָגוֹן עַדָּן.

וְאֵף עַל גַּב דְּאֲמָרָן עַדָּן דְּלִתְתָּא בְּאַרְעָא, הַכִּי
 הוּא וְדָאֵי. אֲבָל כְּלָא רְזָא עֲלָאָה אִיהוּ,
 כְּמָה דְּאֲתָמֵר (דף רי"א ע"ב) דְּהֵאֵי נִקְוֵדָה דְּקֶאֱמָרָן,
 כְּמָה דְּאֵת לָה חוּלְקָא לְעִילָא, הַכִּי נְמִי אֵת
 לָה חוּלְקָא לְתִתָּא בְּאַרְעָא. וְהֵאֵי גְּנִתָּא לְתִתָּא,
 אִיהוּ חוּלְקָא דְּהֵיֵא נִקְוֵדָה לְאַשְׁתַּעֲשַׁעָא
 בְּרוּחֵי דְּצַדִּיקֵיֵא בְּאַרְעָא, וְאֵתְהֵי כְּכַל סִטְרִין
 לְעִילָא וְתִתָּא. לְעִילָא בְּצַדִּיק. לְתִתָּא בְּהֵהוּא
 אֵיבָא דְּצַדִּיק, וְלֹא אֲשַׁתְּכַח שְׁעִשׁוּעָא עִילָא
 וְתִתָּא אֶלָּא בְּצַדִּיק. וְהֵאֵי גְּנִתָּא אִיהוּ, מֵהֵהִיא
 נִקְוֵדָה דְּאֶקְרִי עַדָּן (נְקוּדָה דְּנִסְמָא מֵאִמָּא עִילָאָה מְסִירָא אִיהוּ
 בְּ עַדָּן דְּאַרְעָא).

וְאֵף עַל גַּב שְׂאֲמָרָנוּ שְׁעַדָּן
 שְׁלֹמֶטָה הוּא בְּאַרְצֵן - כְּף זֶה וְדָאֵי.
 אֲבָל הַכֹּל הוּא סוּד עֲלִיּוֹן, כְּמוֹ
 שְׁנִתְבָּאָר שְׁהִנְקֵדָה הֵזוּ שְׂאֲמָרָנוּ,
 כְּמוֹ שֵׁישׁ לָה חֶלֶק לְמַעְלָה - כְּף
 גַּם יֵשׁ לָה חֶלֶק לְמַטָּה בְּאַרְצֵן. וְהֵגֵן
 הֵזוּ לְמַטָּה הוּא חֶלֶקָה שֶׁל אוֹתָהּ
 נִקְדָּה לְהַשְׁתַּעֲשַׁע בְּרוּחוֹת
 הַצַּדִּיקִים בְּאַרְצֵן, וְנִהְיִיתָ בְּכֹל
 הַצַּדִּיקִים, לְמַעְלָה וּמַטָּה. לְמַעְלָה
 בְּצַדִּיק, וְלְמַטָּה בְּאוֹתוֹ פְּרִי
 הַצַּדִּיק. וְלֹא נִמְצָא שְׁעִשׁוּעָה מֵעִלָּה
 וּמַטָּה אֶלָּא בְּצַדִּיק. וְהֵגֵן הֵזוּ הוּא
 מֵאוֹתָהּ נִקְדָּה שְׁנִקְרָאתָ עַדָּן. (נְקוּדָה
 שְׁנוּטֶלֶת מֵאִמָּא עֲלִיּוֹנָה הַסְּמוּנָה בְּגוֹן עַדָּן שֶׁל
 הָאָרֶץ).

אֵינּוֹן רְאֵשֵׁי הַחִיָּה, אֲלִיּוֹן אַרְבַּע רִישֵׁי אֲנִפִין.
 חַד אַרְיָה, דְּכְּתִיב, (יחזקאל א) וּפְנֵי אַרְיָה אֶל
 הַיָּמִין. וְחַד שׁוֹר, דְּכְּתִיב וּפְנֵי שׁוֹר מֵהַשְּׂמֹאל.
 וְחַד נֶשֶׁר, דְּכְּתִיב וּפְנֵי נֶשֶׁר לְאַרְבַּעַתָּן. אָדָם
 כְּלָלָא דְּכָלָא, דְּכְּתִיב וּדְמוֹת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם.

אוֹתָם רְאֵשֵׁי הַחִיָּה אֵלוּ אַרְבַּעָה
 רְאֵשֵׁי פְּנִים. אַחַד אַרְיָה, שְׁכְּתוּב
 (יחזקאל א) וּפְנֵי אַרְיָה אֶל הַיָּמִין.
 וְאַחַד שׁוֹר, שְׁכְּתוּב וּפְנֵי שׁוֹר
 מֵהַשְּׂמֹאל. וְאַחַד נֶשֶׁר, שְׁכְּתוּב

ואלין ארבע רישי נהרין דמטוליהון (ס"א חיון
 דנשלין) לכורסייא קדישא, ומגו מטולא
 דילהון זעין. ומההוא זיעא דמטולא
 דילהון, אתעביד ההוא נהר די נור. דכתיב,
 (דניאל ז') נהר די נור נגד ונפק מן קדמוהי אלה
 אלפין ישמשוניה.

ונשמתינן פד סלקין, אתסחיין בההוא נהר
 די נור, וסלקין לקורבנא ולא
 אתוקדן, אלא אתסחיין. תא חזי
 מסלמנדרא, דעבדין מנה לבושא. ומגו
 דאיהי מנורא, לא אתסחייא ההוא לבושא,
 אלא בנורא, אשא אכיל זוהמא דביה,
 ואתסחי ההוא לבושא. הכי נמי נשמתא די
 נור דאתנטילת מגו כורסייא קדישא.
 דכתיב ביה (דניאל ז') כרסיה שביבין די נור.
 בזמנא דבעייא לאתסחייא מההוא זוהמא
 דביה, אתעברת בנורא ואתסחייא. ונורא
 אכלא כל ההוא זוהמא די בנשמתא.
 ונשמתא אתסחייא ואתלבנת.

וא' תימא אי הכי עונשא לית לה לנשמתא
 בהאי. תא חזי, ווי לנשמתא דסבלת
 אשא נוקרא, ואף על גב דאיהי אתלבנא.
 אבל פד זוהמא איהו סגי עליה, ווי
 לנשמתא דסבלת ההוא עונשא, בגין
 דההוא זוהמא בתרי זמני אתלבנת בנורא.
 ומנא קדמא מיון דקבילת עונשא בגופא,
 אזלא נשמתא, ונטלי לה, ואעלין לה
 בגו אתר חד דאקרי בן הנם, ואמאי אקרי
 בן הנם. אלא אתר חד איהו בגיהנם, דתמן
 אתצריפו נשמתינן, בצרופא, לאתלבנא עד

ופני נשר לארבעתן. ואדם כלל של
 הכל, שכתוב ודמות פניהם פני אדם.
 וארבעה ראשי האורות הללו שמשאם
 (חיות שוטלות) את הכפא הקדוש, ומתוך
 המשא שלהם הם מזיעים. ומאותה
 זעה של משאם, נעשה אותו נהר
 דינור, שכתוב (דניאל ז') נהר דינור שופע
 ויוצא מלפניו אלה אלפים ישמשוהו.
 ובשעוריות הנשמות, הן רוחצות
 באותו נהר דינור, ועולות לקרנן ואינן
 נשרפות, אלא רוחצות. בא וראה
 מסלמנדרא, שעושים ממנה לבוש,
 ומתוך שהיא מאש, אין רוחצים אותו
 לבוש אלא באש. האש אוכלת הזהמה
 שבו, ונרחץ אותו לבוש. כך גם
 הנשמה מאש שנגלקחה מתוך הכפא
 הקדוש, שכתוב ביה (שם) כסאו שביכי
 אש, בזמן שרוצה לרחץ מאותה זהמה
 שבה, עוברת באש ונרחצת, והאש
 אוכלת כל אותה הזהמה שבנשמה,
 והנשמה רוחצת ומתלבנת.

ואם תאמר, אם כך, אין לנשמה ענש
 כזה - בא וראה, אי לנשמה שסובלת
 אש זרה, ואף על גב שמתלבנת. אבל
 כשהזהמה רבה עליה, אי לנשמה
 שסובלת אותו ענש, משום שאותה
 זהמה בפעמים מתלבנת באש.

בפעם הראשונה, כיון שקבלה ענש
 בגופה, הולכת הנשמה, ונטלים אותה
 ומכניסים אותה לתוך מקום אחד
 שנקרא בן הנם. ולמה נקרא בן הנם?
 אלא מקום אחד הוא בגיהנם ששם
 נצרפות הנשמות בצרופה להתלבן טרם
 שנכנסות לגן עדן. (ואם זכאית אותן נשמות
 כאשר מכניסים אותן באותו מקום) שגיי מלאכים
 שלוהים מזמנים בגן עדן, ועומדים
 בשער, וצווחים לאותם הממנים
 שבאותו מקום שבגיהנם כדי לקבל
 אותה הנשמה.

לא עאלין בגנתא דעדן. (ואי זכאין אינון נשמתינן כד אעלין לון בההוא אתר) תרין מלאכין
 שליחן זמינין בגנתא דעדן, וקיימין לתרעא, וצווחין לגבי אינון ממנן
 דבההוא אתר דגיהנם, בגין לקבלא ההיא נשמתא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בְּעִיר קְרָאקָא

סְפּוּר בְּהַמְשִׁכִּים

מִשְׁנֵי בְּעַלֵּי תְּשׁוּבָה בְּעִיר

קְרָאקָא

הספור שְׁקָרָה בְּזִמְנוֹ שֶׁהַ"מַּגְלָה עֲמָקוֹת" כִּהְיוּ כָּרֵב בְּעִיר קְרָאקָא. וּבִשְׂעוֹתָו זְעִזְעוּ אֶת הָעוֹלָם כְּלוּ, בְּמִיחָד אֶת יְהוּדֵי אֵירוֹפָּה.

ספור מְצִיאוֹתַי שְׁקָרָה לִפְנֵי 400 שָׁנָה לְעוֹרֵר עַל עֵינָיו הַפְּשׁוּרוֹת כְּמוֹכָא בְּזַהַר הַקְּדוֹשׁ הַרְבֵּה פְּעָמִים, וּכְפִי שְׁעוֹרָרוּ גְדוּלֵי הַצְּדִיקִים שֶׁהֶגְאָלָה מִתְּעַכְבֶּת מִפְּנֵי שְׁלֹא נִזְהָרִים מִמַּאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת.

בְּעַל מַגְלָה עֲמָקוֹת

הֶגְאוֹן ר' נֶתָן נִטַע שְׁפִירָא נוֹלַד בְּשָׁנַת שִׁמ"ה. הוּא הָיָה נֶכְדוֹ שֶׁל ר' נֶתָן נִטַע שְׁפִירָא הַקְּדוֹם, שֶׁכֵּהָן בְּרַבְּנוֹת בְּעִיר הוֹרוֹדְנָא וְחִבְרַ פְּרוֹשׁ עַל הַסְּפָר "שְׁעָרֵי דוֹרָא", וְגַם פְּרוֹשׁ עַל רַש"י עַל הַתּוֹרָה בְּשֵׁם "אֲמָרֵי שְׁפָר".

בְּשָׁנַת שַׁע"ז הִתְחִיל לִכְהֵן כְּרַבֵּה שֶׁל קְרָאקָא, שָׁם הִחְזִיק יְשִׁיבָה גְּדוֹלָה, וְעַל תַּלְמִידָיו הָרַבִּים נִמְנָה גַם הֶגְאוֹן ר' שְׁבִתִּי כֵהֵן (הַש"ד). בְּנוֹסָף לְגֵאוֹנוֹתוֹ

בְּנִגְלָה הָיָה גַם מְפָרְסָם בְּתוֹר גָּאוֹן בְּתוֹרַת הַקְּבָלָה, וְיָדוּעַ כְּאִישׁ קְדוֹשׁ וְטָהוֹר.

חֲדוּשָׁיו עַל הַרִ"ף בְּשֵׁם "חֲדוּשֵׁי אֲנָשֵׁי שָׁם" מְדַפְּסִים בְּכָל הַשָּׁסִ"ם. אוֹלָם הוּא יָדוּעַ בְּעוֹלָם בְּעֵקֶר בְּגִלְל סְפָרוֹ "מַגְלָה עֲמָקוֹת",

